

Gaziantep Üniversitesi
Güzel Sanatlar Fakültesi Film Tasarımı ve Yönetimi Bölümü

UFG
Ulusal Film Günleri

**Ulusal
Film
Günleri**
ve Sinema
Sempozyumu



II. Ulusal Film Günleri ve Sinema Sempozyumu Bildiri Kitabı

Editörler

Doç. Dr. Erdinç YILMAZ - Doç. Dr. M. Özer ÖZKANTAR



***II. ULUSAL FILM GÜNLERİ VE SINEMA
SEMPOZYUMU
Bildiri Kitabı***

***Editörler
Doç. Dr. Erdiñç YILMAZ - Doç. Dr. M. Özer ÖZKANTAR***

*II. Ulusal Film Günleri ve Sinema Sempozyumu, Gaziantep Üniversitesi
Güzel Sanatlar Fakültesi Film Tasarımı ve Yönetimi Bölümü tarafından
8-11 Nisan 2026 tarihleri arasında düzenlenmiştir.*

Gaziantep Üniversitesi Yayınları: 56

Genel Yayın Yönetmeni / General Manager
Prof. Dr. Gülden AYALP

Eser Adı / Title
II. Ulusal Film Günleri ve Sinema Sempozyumu Bildiri Kitabı

Editörler / Editors
Doç. Dr. Erdiñç Yılmaz – Doç. Dr. M. Özer ÖZKANTAR

Kapak Tasarımı / Cover Design
Yusuf İslam ÖLMEZ

E-ISBN
978-625-92877-9-9

Baskı / Printing
Gaziantep University Press (Gaziantep Üniversitesi Yayınları)

1. Baskı: Ekim, 2026

Gaziantep Üniversitesi Yayınevi

Sertifika No: 51630

Adres : Üniversite Bulvarı 27310 Şehitkamil – Gaziantep,
Türkiye

E-Posta : yayinevi@gaziantep.edu.tr

Web : yayinevi.gantep.edu.tr



Gaziantep, 2026 © Copyright Gaziantep Üniversitesi Yayınevi

- ❖ Bu eserin tüm hakları Gaziantep Üniversitesi Yayınevine aittir. Eserin tamamı veya bir kısmı 5846 sayılı FİKİR VE SANAT ESERLERİ KANUNU hükümlerine göre, kitabı yayınlayan yayınevinin önceden izni olmadan herhangi bir ortamda yayımlanamaz ve herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemiyle, mekanik, elektronik, fotokopi, manyetik veya başka yöntemlerle çoğaltılamaz, basılamaz, aktarılamaz ve dağıtılamaz.
- ❖ Eserdeki yazılı olan her türlü bilginin ve yorumun sorumluluğu editörlerin ve yazarların kendilerine aittir.

ETKİNLİK KURULLARI

Sempozyum Onursal Başkanı

Prof. Dr. Sait Mesut Doğan - Gaziantep Üniversitesi Rektörü

Sempozyum Dönem Başkanı

Prof. Dr. Ayhan Özer - Gaziantep Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Dekanı

Sempozyum Başkanı

Doç. Dr. Erdiç Yılmaz (Gaziantep Üniversitesi)

Doç. Dr. Mustafa Özer Özkantar (Gaziantep Üniversitesi)

Sempozyum Başkan Yardımcısı

Dr. Öğr. Üyesi Arife Hümeysra Hüsmen (Gaziantep Üniversitesi)

Öğr. Gör. Dr. Gamze Damgacı (Gaziantep Üniversitesi)

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Serdar Öztürk (Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi)

Prof. Dr. Filiz Erdemir Göze (Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi)

Prof. Dr. Adnan Tönel (Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi)

Prof. Dr. Özcan Demir (Dicle Üniversitesi)

Doç. Dr. Süleyman Şahan (Gaziantep Üniversitesi)

Doç. Dr. Ferihan Ayaz (Gaziantep Üniversitesi)

Bilim Kurulu:

Prof. Dr. Alev Fatoş Parsa (Ege Üniversitesi)

Prof. Dr. Lale Kabadayı (Ege Üniversitesi)

Prof. Dr. Fatime Neşe Kaplan (Marmara Üniversitesi)

Prof. Dr. Nihan Gider Işıkman (Başkent Üniversitesi)

Prof. Dr. Funda Masdar (Bitlis Eren Üniversitesi)

Prof. Dr. Sedat Benek (Harran Üniversitesi)

Prof. Dr. Aydan Özsoy (Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi)

Doç. Dr. Önder Muhammed Özdem (Başkent Üniversitesi)

Doç. Dr. Buket Akdemir Dilek (Hasan Kalyoncu Üniversitesi)

Dr. Öğr. Üyesi Gökhan Topal (Gaziantep İslam Bilim ve Teknoloji Üniversitesi)

Dr. Öğr. Üyesi Uğur Kılınç (Ondokuz Mayıs Üniversitesi)

Organizasyon Komitesi ve Düzenleme Kurulu

Prof. Dr. Devrim Özkan (Gaziantep Üniversitesi)

Doç. Dr. Gönül Cengiz (Gaziantep Üniversitesi)

Doç. Dr. Mustafa Özer Özkantar (Gaziantep Üniversitesi)

Doç. Dr. Erdiñ Yılmaz (Gaziantep Üniversitesi)

Dr. Öğr. Üyesi Arife Hümeýra Hüsmen (Gaziantep Üniversitesi)

Öğr. Gör. Dr. Menekşe Meriç Avşar (Gaziantep Üniversitesi)

Öğr. Gör. Dr. Gamze Damgacı (Gaziantep Üniversitesi)

İÇİNDEKİLER

ZAMANI İŞLEYEN BİR MODERN SANAT OLARAK SİNEMA VE GELECEĞİ.....	1
BAĞIMSIZ SİNEMANIN KÜRESEL DİNAMİKLERİ: SUNDANCE, ROTTERDAM VE BUSAN FİLM FESTİVALLERİ ÜZERİNE KARŞILAŞTIRMALI BİR İNCELEME	2
2026 BERLİN FİLM FESTİVALİ'NDE POLİTİK SÖYLEMİN KURULUMU ÜZERİNE BİR ANALİZ	4
THE HANDMAID'S TALE DİZİSİNDEKİ KİYAFETLERİN GÖSTERGEBİLİMSEL ANALİZİ	5
NEO-NOİR ÖRNEĞİ OLARAK KURAK GÜNLER (2022) FİLMİ.....	7
2000 SONRASI AMERİKAN KORKU SİNEMASINDA STERİL MEKÂNLAR: HASTANELER, LABORATUVARLAR VE MODERN BİLİMİN TEKİNSİZLİĞİ BAĞLAMINDA THE AUTOPSY OF JANE DOE VE THE LAZARUS EFFECT FİMLERİ ÜZERİNE BİR İNCELEME.....	8
TEMMUZ'DA FİLMİNDE YOLUN BİR ERGİNLENME MEKÂNI OLARAK İNŞASI.....	9
MEKÂN VE İKTİDAR İLİŞKİSİ: BİNA FİLMİNDE PANOPTİK DÜZENİN GÖSTERGEBİLİMSEL ANALİZİ.....	11
UÇDANIN SESSİZLİĞİ: SOPHIE'S CHOICE (1982) FİLMİNDE SUÇUN YENİDEN DÜŞÜNÜLMESİ.....	13
"AÇLIK" VE "KIZ KARDEŞLER" FİMLERİNDE BESLEME KARAKTERLERİNİN İNŞASI	15
POPÜLER KÜLTÜRÜN SÜREKLİLİĞİ VE NOSTALJİ: HANNAH MONTANA 20. YIL BELGESELİ ÜZERİNE BİR İNCELEME	17
DOĞA, KADIN VE TAHAKKÜM: MORTAL ENGINES'A EKOFEMİNİST BİR BAKIŞ	19
ÜSTKURMACA ANLATI BAĞLAMINDA "JOHN MALKOVICH OLMAK" (1999) FİLMİNE DAİR METİNSEL ANALİZ	20
TOPLUMSAL CİNSİYET BAĞLAMINDA YEŞİM USTAOĞLU'NUN ARAF FİLMİNDE AİLE VE KADIN TEMSİLİ	22
TÜRK SİNEMASINDA OTEL MEKÂNI: ANAYURT OTELİ (1987) FİLMİNİN İÇ MİMARİ KURGUSU VE MEKÂNSAL ANALİZİ	24
PROGRAM AKIŞI.....	26

ZAMANI İŞLEYEN BİR MODERN SANAT OLARAK SİNEMA VE GELECEĞİ

Prof. Dr. Devrim Özkan

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Film Tasarımı ve Yönetimi Bölümü,
devrim_ozkan@yahoo.com, ORCID: 0000-0003-4235-4862,

ÖZET

Bu bildiri, sinemayı yalnızca bir eğlence aracı değil, zamanı yeniden kuran ve insanın varlık deneyimini dönüştüren modern bir sanat biçimi olarak ele alır. Ayrıca bildiri, sinemanın tarihsel gelişimini değerlendirirken özellikle 21. yüzyılda ortaya çıkan tekdüzeleşme ve yaratıcı durgunluk sorununa dikkat çeker. Buna göre sinema, farklı kültürlerin ve bireysel deneyimlerin zaman algılarını görünür kılan özgün bir anlatı alanıdır. Tarkovsky ve Nolan gibi yönetmenler üzerinden zamanın parçalanabilir, genişletilebilir ve yeniden kurgulanabilir bir unsur olduğu vurgulanır. Bunun yanı sıra bildiri “philia” ve “neikos” kavramları aracılığıyla birleştirici ve ayrıştırıcı güçlerin sanatsal yaratımdaki rolünü açıklar. Bildiride küresel merkezileşmenin kültürel çoğulluğu tehdit ettiği ve sinemayı işlevselliğe indirgediği savunulmaktadır. Sonuç olarak çalışma, sinemanın yalnızca görsel bir sanat dalı olmadığını, aynı zamanda insanın dünyayı ve zamanı kavrayış biçimini dönüştüren düşünsel bir alan olduğunu savunur. Dolayısıyla sinema, bireyin farklı zaman algıları ve kültürel deneyimlerle karşılaşmasını sağlayarak bilgi üretimine ve eleştirel düşünceye katkıda bulunur. Bu nedenle sinema, izleyiciyi tekdüze düşünce kalıplarından uzaklaştıran, bireysel özgürlüğü ve yaratıcı farkındalığı geliştiren özgürleştirici bir güç olarak değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Sinema, Zaman Algısı, Kültürel Çoğulluk

CINEMA AS A MODERN ART THAT PROCESSES TIME AND ITS FUTURE

ABSTRACT

This paper approaches cinema not merely as a means of entertainment, but as a modern art form that reconstructs time and transforms humanity's experience of existence. While examining the historical development of cinema, the study particularly draws attention to the problems of homogenization and creative stagnation that have emerged in the twenty-first century. In this context, cinema is regarded as a unique narrative space that renders visible the perceptions of time embedded in different cultures and individual experiences. Through the works of directors such as Tarkovsky and Nolan, time is emphasized as an element that can be fragmented, expanded, and reconfigured.

Furthermore, the paper explains the role of unifying and divisive forces in artistic creation through the concepts of philia and neikos. It argues that global centralization threatens cultural plurality and reduces cinema to a merely functional medium. Ultimately, the study contends that cinema is not only a visual art form but also an intellectual domain that transforms humanity's ways of understanding the world and time itself. In this respect, cinema contributes to the production of knowledge and critical thinking by enabling individuals to encounter diverse perceptions of time and cultural experiences. Therefore, cinema is evaluated as a liberating force that distances audiences from uniform patterns of thought while fostering individual freedom and creative awareness.

Keywords: Cinema, Perception of Time, Cultural Plurality

BAĞIMSIZ SİNEMANIN KÜRESEL DİNAMİKLERİ: SUNDANCE, ROTTERDAM VE BUSAN FİLM FESTİVALLERİ ÜZERİNE KARŞILAŞTIRMALI BİR İNCELEME

Doç. Dr. M. Özer ÖZKANTAR

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Film Tasarımı ve Yönetimi Bölümü,
ozerozkantar@gmail.com, ORCID: 0000-0001-9364-5606

ÖZET

Bağımsız sinema, ana akım film endüstrisinin dışında gelişen alternatif bir üretim modeli olmasının yanı sıra kültürel çeşitliliğin, yerel anlatıların ve estetik yeniliklerin görünürlük kazandığı önemli bir sinema alanıdır. Bu alanın küresel ölçekte tanınması ve dolaşıma girmesinde uluslararası film festivalleri belirleyici bir işlev üstlenmektedir. Özellikle bağımsız filmlerin keşfedilmesi, dağıtılması, meşrulaştırılması ve uluslararası seyirciyle buluşması süreçlerinde festivaller, yalnızca gösterim alanları değil aynı zamanda kültürel araçlar olarak öne çıkmaktadır. Bu çalışma, bağımsız sinemanın küresel dinamiklerini incelemek amacıyla Sundance Film Festival, International Film Festival Rotterdam ve Busan International Film Festival üzerinden karşılaştırmalı bir değerlendirme sunmayı amaçlamaktadır. Söz konusu festivallerin seçilmesinin temel nedeni, bağımsız sinemanın farklı coğrafyalardaki üretim, dolaşım ve görünürlük biçimlerini temsil etmeleridir. Sundance, Amerikan bağımsız sinemasının endüstriyle kurduğu ilişkiyi ve bağımsız yapımların küresel pazara açılma süreçlerini görünür kılarken Rotterdam, deneysel ve alternatif sinema pratiklerine verdiği destekle Avrupa merkezli festival anlayışının dikkat çekici örneklerinden biri olarak öne çıkmaktadır. Busan ise özellikle Asya sinemasının uluslararası görünürlüğünü artıran ve bölgesel sinemaları küresel dolaşıma taşıyan önemli bir platform niteliğindedir. İlgili bildiri kapsamında, festivallerin yalnızca film gösterim alanları olmadığı aynı zamanda fon mekanizmaları, ortak yapım ağları, proje marketleri ve dağıtım ilişkileri aracılığıyla bağımsız sinemanın ekonomik ve kültürel yapısını şekillendiren merkezler olduğu tartışılmaktadır. Bu bağlamda bağımsız sinemanın yalnızca estetik bir tercih değil ekonomik, politik ve kültürel boyutları bulunan alternatif bir endüstriyel yapı oluşturduğu ileri sürülmektedir. Sonuç olarak, Sundance, Rotterdam ve Busan festivalleri yeni yönetmenleri keşfetmeleri, düşük bütçeli yapımlara alan açmaları ve alternatif anlatı biçimlerini desteklemeleri bakımından bağımsız sinemanın küresel dolaşımını belirleyen önemli kültürel ve endüstriyel aktörler olarak değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Bağımsız Sinema, Film Festivalleri, Sundance, Rotterdam, Busan

GLOBAL DYNAMICS OF INDEPENDENT CINEMA: A COMPARATIVE ANALYSIS OF THE SUNDANCE, ROTTERDAM, AND BUSAN FILM FESTIVALS

ABSTRACT

Independent cinema is not only an alternative mode of production developing outside the mainstream film industry, but also an important cinematic space in which cultural diversity, local narratives, and aesthetic innovations gain visibility. International film festivals play a decisive role in the global recognition and circulation of this field. In particular, festivals function not only as screening venues but also as cultural intermediaries in the processes through which independent films are discovered, distributed, legitimized, and introduced to international audiences. This study aims to present a comparative analysis of the global dynamics of independent cinema through the Sundance Film Festival, International Film

Festival Rotterdam, and Busan International Film Festival. The primary reason for selecting these festivals is that they represent different modes of production, circulation, and visibility of independent cinema across various geographical contexts. Sundance highlights the relationship between American independent cinema and the film industry while demonstrating how independent productions enter the global market. Rotterdam stands out as a remarkable example of the European festival model through its support for experimental and alternative cinematic practices. Busan, on the other hand, functions as a significant platform that enhances the international visibility of Asian cinema and introduces regional cinemas into global circulation. Within the scope of this study, festivals are discussed not merely as exhibition spaces for films, but also as centers that shape the economic and cultural structure of independent cinema through funding mechanisms, co-production networks, project markets, and distribution relations. In this context, independent cinema is argued to constitute not only an aesthetic preference but also an alternative industrial structure with economic, political, and cultural dimensions. Consequently, the Sundance, Rotterdam, and Busan festivals are evaluated as significant cultural and industrial actors that shape the global circulation of independent cinema by discovering new directors, creating opportunities for low-budget productions, and supporting alternative narrative forms.

Keywords: Independent Cinema, Film Festivals, Sundance, Rotterdam, Busan

2026 BERLİN FİLM FESTİVALİ'NDE POLİTİK SÖYLEMİN KURULUMU ÜZERİNE BİR ANALİZ

Doç. Dr. Erdiç Yılmaz

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Film Tasarımı ve Yönetimi Bölümü
ylmzrdnc@gmail.com, ORCID: 0000-0003-1693-3481

ÖZET

Sinema, tarihsel süreç boyunca toplumsal ve politik yapılarla iç içe gelişmiş kültürel bir ifade alanı olarak varlık göstermiştir. Bu durumun en görünür olduğu alanlardan biri ise uluslararası film festivalleridir. Film festivalleri sinema eserlerinin sergilendiği kültürel organizasyonlar olmanın yanı sıra ideolojik pozisyonların, politik tartışmaların ve toplumsal anlamların dolaşıma girdiği kamusal alanlar olarak işlev görmektedir. Bu çalışma, 2026 Berlin Film Festivali etrafında şekillenen politik söylemi haber metinleri üzerinden incelemeyi amaçlamaktadır. Araştırmada, festival süresince ulusal ve uluslararası medyada yayımlanan haber metinleri eleştirel söylem analizi yöntemiyle incelenmiştir. Amaçlı örneklem yöntemiyle belirlenen 50 haber metni değerlendirilmiş, söylemsel yoğunluk taşıyan 15 haber analize tabi tutulmuştur. Çalışma kapsamında ortaya çıkan politik söylem; sanat ve politika arasındaki gerilim, İsrail-Filistin meselesi bağlamında oluşan söylemsel çatışmalar ve ifade özgürlüğü ile kurumsal sınırlar arasındaki ilişkiler çerçevesinde ele alınmıştır. Bulgular, Berlinale'nin kültürel bir etkinlik olmanın yanında, politik anlamların üretildiği, ideolojik mücadelelerin görünür hale geldiği ve ifade özgürlüğünün sınırlarının yeniden müzakere edildiği bir kamusal alan olarak işlediğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Sinema, Politika, Berlin Film Festivali, Eleştirel Söylem Analizi, Politik Söylem

AN ANALYSIS OF THE CONSTRUCTION OF POLITICAL DISCOURSE AT THE 2026 BERLIN FILM FESTIVAL

ABSTRACT

Cinema has historically existed as a cultural field of expression that has developed in close interaction with social and political structures. One of the most visible arenas in which this relationship emerges is international film festivals. Beyond being cultural organizations where cinematic works are exhibited, film festivals function as public spaces in which ideological positions, political debates, and social meanings circulate. This study aims to examine the political discourse shaped around the 2026 Berlin Film Festival through news texts. Within the scope of the research, news articles published in national and international media during the festival were analyzed using the method of critical discourse analysis. Fifty news texts selected through purposive sampling were evaluated, and fifteen discourse-intensive articles were subjected to detailed analysis. The political discourse identified in the study was examined within the framework of the tension between art and politics, discursive conflicts surrounding the Israel-Palestine issue, and the relationship between freedom of expression and institutional boundaries. The findings demonstrate that the Berlinale functions not only as a cultural event but also as a public sphere in which political meanings are produced, ideological struggles become visible, and the limits of freedom of expression are renegotiated.

Keywords: Cinema, Politics, Berlin Film Festival, Critical Discourse Analysis, Political Discourse

THE HANDMAID'S TALE DİZİSİNDEKİ KIYAFETLERİN GÖSTERGEBİLİMSSEL ANALİZİ

Prof. Dr. Nazan AVCIOĞLU KALEBEK

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar, Fakültesi Tekstil ve Moda Tasarımı Bölümü,
nkalebek@gantep.edu.tr, ORCID: 0000-0002-1840-034X

Ayşe Berivan KAYNARCAN

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Tekstil ve Moda Tasarımı Bölümü
aysbrvknkynrcn@icloud.com

ÖZET

Sinema ve dizilerde iletilmek istenen mesaj yalnızca hikâye örgüsüyle sınırlı değildir. Anlam, bakış, duruş, duygu ve kostüm gibi görsel unsurlar aracılığıyla da kurulmaktadır. Karakterlerin giydikleri kostümler anlatının önemli bir parçasıdır. Kıyafetler yalnızca karakterleri giydirmek için kullanılmaz, aynı zamanda karakterin kimliğini yansıtarak izleyiciye belirli anlamlar aktarmaktadır. Kıyafetlerle ve aksesuarlarla filmlerdeki duygu daha kolay yansıtılmakta ve anlaşılmaktadır. Kıyafet ve aksesuarların yanı sıra kullanılan renkler de hikâyeyi anlamamıza katkı sağlamaktadır. Çalışmada, 2017 yılında başlayıp 2025'te sona eren Margaret Atwood'un 1985 tarihli distopik romanından uyarlanan *The Handmaid's Tale* dizisindeki kıyafetler göstergebilimsel olarak incelenmiştir. Doğurganlığın azaldığı dünyada, kadınların mülk olarak görüldüğü ve köleleştirildiği bir dönemde, June Osborne'un hayatta kalma ve direniş mücadelesinin konu alındığı dizide sitem, inanç ve itaat üzerine durulmaktadır. Seçilen dizi, Roland Barthes'ın göstergebilimsel analiz yöntemi kullanılarak, düzanlam (denotasyon) ve yananlam (konotasyon) arasındaki ilişkiyi ideolojik yapıdan ortaya çıkarmaktadır. Roland Barthes'a göre her gösterge bir anlam taşımaktadır. Barthes'ın yöntemi, kültürel kodları ve mitleri açığa çıkarmak için üç ana aşamadan oluşmaktadır. Düzanlam, göstergenin ilk, nesnel ve betimsel anlamıdır. Yananlam, kültürel kodlar, duygular ve değerlerle oluşan ikinci dereceden, öznel anlamdır. Düzanlamın üzerinde inşa edilmektedir. Mit ise yananlamın ideolojik olarak "doğallaştırılmasıdır". Sonuç olarak, göstergebilimsel açıdan bakıldığında, kıyafetler sadece görsel bir unsur değil; iktidar, kimlik ve kontrol mekanizmalarının sembolik bir dilidir. Kıyafetin rengi, biçimi ve dokusu bir anlam taşımaktadır. Karakterin kıyafetleri hakkında çıkarım yapabilmektedir. Böylece görünmeyen bilgiler görünür hale gelmektedir. Bazı kıyafetler gücü temsil ederken bazıları ise baskıyı göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Göstergebilimsel, Roland Barthes, *The Handmaid's Tale*, Kıyafet, Renk

A SEMIOTIC ANALYSIS OF THE COSTUMES IN *THE HANDMAID'S TALE*

ABSTRACT

In cinema and television series, the intended message is not limited solely to the narrative structure. Meaning is also constructed through visual elements such as gaze, posture, emotion, and costume. The costumes worn by characters constitute an important part of the narrative. Clothing is not used merely to dress characters; it also reflects their identities and conveys particular meanings to the audience. Through costumes and accessories, emotions in films and television series are expressed and understood more easily. In addition to costumes and accessories, the colors used also contribute to the audience's understanding of the story. This study semiotically examines the costumes featured in *The Handmaid's Tale*, a television

series adapted from Margaret Atwood's 1985 dystopian novel, which began in 2017 and concluded in 2025. Set in a world where fertility has drastically declined and women are treated as property and enslaved, the series focuses on June Osborne's struggle for survival and resistance, while emphasizing themes of system, faith, and obedience. The selected series is analyzed through Roland Barthes' method of semiotic analysis, revealing the relationship between denotation and connotation within an ideological structure. According to Barthes, every sign carries meaning. His method consists of three main stages aimed at uncovering cultural codes and myths. Denotation refers to the primary, objective, and descriptive meaning of a sign. Connotation is the secondary and subjective meaning shaped by cultural codes, emotions, and values, constructed upon denotation. Myth, on the other hand, is the ideological naturalization of connotation. As a result, from a semiotic perspective, costumes are not merely visual elements but also a symbolic language of power, identity, and mechanisms of control. The color, form, and texture of clothing each carry specific meanings, enabling viewers to draw inferences about characters through their costumes. In this way, invisible meanings become visible. While some costumes symbolize power, others represent oppression.

Keywords: Semiotics, Roland Barthes, *The Handmaid's Tale*, Costume, Color

NEO-NOİR ÖRNEĞİ OLARAK *KURAK GÜNLER* (2022) FİLMİ

Dr. Öğr. Üyesi A. Hümeysra Hüsmen

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Film Tasarımı ve Yönetimi Bölümü,
humeysrahusmen@gmail.com, ORCID: 0000-0002-6582-1411

ÖZET

Hollywood bağlamında 1940'larda ortaya çıkan *film noir* (kara film) anlatısal ve estetik unsurlar etrafında şekillenen konvansiyonlarla tanımlanan bir film türüdür. Karanlık atmosferler, yer altı dünyasının merkeze alınması ve sert mizaçlı dedektif figürü bu konvansiyonların en bilinen örnekleri arasındadır. Bununla birlikte film noir yalnızca biçimsel bir ortaklaşma değil, yabancılaşma, kaygı, paranoya ve ahlaki belirsizlik gibi varoluşsal tartışmaları aktarmaya hizmet eden bir estetik türdür. Film noir'ı içinden çıktığı sosyo-politik atmosferin bir yansıması olarak ele alınabilen bir türdür. Fakat çağın ruhu ve toplumsal koşullar dönüştükçe film noir da bu dönüşüme eşlik etmiş, estetik sürekliliğini korurken kapsam alanını genişletmiştir. Neo-noir olarak adlandırılan bu yeni kara filmlerde tür sınırları muğlaklaşır ve farklı türlerle iç içe geçer. Bununla birlikte, kara film estetiğinin politik atmosferi ve doğduğu dönemi yansıtırma işlevi güncelliğini korumaya devam etmiştir. Türkiye sinemasında da benzer bir eğilimin kendini gösterdiği söylenebilir. Özellikle 2000 yılından sonra sinemamızda film noir unsurlarının belirgin biçimde hissedildiği yapımlar dikkat çekmektedir. İlk filminden itibaren noir öğelerini sinematografisinin merkezine yerleştiren bir yönetmen olarak Emin Alper, söz konusu eğilimin öne çıkan yönetmenlerinden biri olarak ele alınabilir. Bu çalışma kapsamında, Emin Alper'in neo-noir sinema anlayışının en somut örneklerinden biri olan *Kurak Günler* filmi analiz edilecektir. *Kurak Günler*'in neo-noir estetiğini yerel kodlarla ve dönemin ruhuyla nasıl yeniden kurguladığı; karakter, mekân temsili ve sinematografik öğeler üzerinden irdelenecektir. Emin Alper'in neo-noir estetiğinin, özelde doğduğu kültürel atmosferi, genelde ise güncel sosyo-politik eğilimleri yansıttığı savunusu temellendirilecektir.

Anahtar Kelimeler: *Kurak Günler*, Neo-noir, Emin Alper, Kara Film

**2000 SONRASI AMERİKAN KORKU SINEMASINDA STERİL MEKÂNLAR:
HASTANELER, LABORATUVARLAR VE MODERN BİLİMİN TEKİNSİZLİĞİ
BAĞLAMINDA THE AUTOPSY OF JANE DOE VE THE LAZARUS EFFECT
FİMLERİ ÜZERİNE BİR İNCELEME**

Aslıhan ÇOBAN, Gaziantep Üniversitesi Film Tasarımı ve Yönetimi Ana Sanat Dalı Yüksek
Lisans Öğrencisi, aslihaancobaan@gmail.com, ORCID 0009-0004-7985-649X

ÖZET

Bu çalışmada, 2000 sonrası Amerikan korku sinemasında steril mekânların nasıl bir korku unsuru olarak kullanıldığı incelenmektedir. Hastane, morg ve laboratuvar gibi normalde güven, düzen ve kontrol ile ilişkilendirilen bu mekânların, korku sinemasında nasıl tekinsiz bir yapıya dönüştüğü ele alınmaktadır. Çalışma kapsamında *The Autopsy of Jane Doe* (2016) ve *The Lazarus Effect* (2015) filmleri örneklem olarak seçilmiştir. Bu filmler üzerinden, modern bilimin ölüm ve beden üzerindeki kontrol kurma isteği ve bu kontrolün sınırları tartışılmaktadır. Aynı zamanda steril mekânların, güvenli alanlar olmaktan çıkarak korkunun üretildiği alanlara dönüşme süreci analiz edilmektedir. Bu bağlamda, tekinsizlik kavramı çerçevesinde modern bilimin sınırlarının aşılması ve bunun yarattığı korku ele alınmaktadır. Sonuç olarak, steril mekânların yalnızca fiziksel değil, aynı zamanda anlam üretimi açısından da korkunun merkezine yerleştiği gösterilmeye çalışılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Amerikan Korku Sineması, Steril Mekânlar, Tekinsizlik, Modern Bilim, *The Autopsy of Jane Doe*

**STERILE SPACES IN POST-2000 AMERICAN HORROR CINEMA: AN ANALYSIS
OF THE AUTOPSY OF JANE DOE AND THE LAZARUS EFFECT IN THE
CONTEXT OF HOSPITALS, LABORATORIES, AND THE UNCANNINESS OF
MODERN SCIENCE**

ABSTRACT

This study examines how sterile spaces are utilized as elements of horror in post-2000 American horror cinema. Spaces such as hospitals, morgues, and laboratories, which are normally associated with safety, order, and control, are analyzed in terms of how they are transformed into uncanny environments within horror films. Within the scope of the study, *The Autopsy of Jane Doe* (2016) and *The Lazarus Effect* (2015) were selected as sample films. Through these films, the study discusses modern science's desire to establish control over death and the human body, as well as the limits of such control. At the same time, the transformation of sterile spaces from safe environments into sites where fear is produced is analyzed. In this context, the study addresses the transgression of the boundaries of modern science and the fear generated by this transgression within the framework of the concept of the uncanny. As a result, the study aims to demonstrate that sterile spaces occupy the center of horror not only as physical environments but also as sites of meaning production.

Keywords: American Horror Cinema, Sterile Spaces, The Uncanny, Modern Science, *The Autopsy of Jane Doe*

TEMMUZ'DA FİLMİNDE YOLUN BİR ERGİNLENME MEKÂNI OLARAK İNŞASI

Öğr. Gör. Dr. Menekşe MERİÇ AVŞAR

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Film Tasarımı ve Yönetimi Bölümü,
meneksemeric@hotmail.com, ORCID: 0000-0001-6516-256X

ÖZET

Joseph Campbell'ın "Kahramanın Sonsuz Yolculuğu" modelini temel alan bu çalışma, yönetmen Fatih Akın'ın "*Temmuz'da*" filminin söz konusu modele uygunluğunu analiz etmeyi amaçlamaktadır. Mitlerden günümüzdeki örneklerine kadar hikâye anlatıcılığı konusunda temel kaynak olan Joseph Campbell'ın Kahramanın Sonsuz Yolculuğu Modeli; arketipik kahramanın yolculuğunun mitolojik yapısı, dünya mitlerinde yer alan bir modeldir. Bu model, hikâyelerin belirli bir sistematik düzene göre biçim aldığı, kalıplaşmış arketipsel görüntülerin evrensel arketiplere hitap ettiği biçimle yol alır. Model; Yola Çıkma, Erginlenme ve Dönüş olmak üzere üç aşamada gerçekleşirken her bir başlığın altında çok sayıda aşama içerir. Kahramanın yola çıkışı ardından maceraya atılması, kazandığı ödüller, dönüş yoluyla birlikte erginlenme evrelerini barındırır. Bu çalışma, monomit kuramındaki evrensel döngünün modern bir yol hikâyesi olan "*Temmuz'da*" filmi üzerinden nasıl yeniden üretildiği ve güncellendiğini sorunsallaştırmaktadır. Nitel araştırma yöntemlerinden içerik analizi kullanılarak yapılan bu çalışma, filmin ana karakteri olan Daniel'in dönüşüm evreleri ile sınırlandırılmıştır. Yol ve yolculuk teması ekseninde şekillenen çalışmada, kat edilen mesafenin yalnızca fiziksel bir ilerleme olmadığı, aynı zamanda karakterin içsel bir dönüşüm yaşayarak farklı bir kimlik kazandığı tespit edilmiştir. Film boyunca kahraman dışsal bir yolculuğa çıkmış olsa da mit, içsel bir yolculuğu simgelemektedir. Dolayısıyla karakter, ruhsal bir gelişme içine girmektedir. Burada Daniel için iki boyutlu bir yolculuk söz konusudur. Daniel'in yol boyunca mücadele verdiği her bir aşama onun ruhsal ve kişisel değişimini desteklemektedir. Yolculuk sürecinin bir varış evresi olmasından öte bir kimlik inşasına dönüştüğü tespit edilmiştir. Sonuç olarak "*Temmuz'da*" filmi üzerinden yolun bir erginlenme mekânı olarak işlevi Campbell'ın kahraman mitosuna karşılık bulduğu gerçeği akademik bir perspektifle ortaya konulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Joseph Campbell, Kahramanın Sonsuz Yolculuğu, Temmuz'da

THE CONSTRUCTION OF THE ROAD AS A SPACE OF MATURATION IN THE FILM IN JULY

ABSTRACT

Based on Joseph Campbell's model of The Hero's Infinite Journey (The Hero with a Thousand Faces), this study aims to analyze the compatibility of director Fatih Akın's film *In July* with this model. Joseph Campbell's Hero's Journey Model, regarded as one of the fundamental sources of storytelling from myths to contemporary narratives, presents the mythological structure of the archetypal hero's journey as a pattern found in world mythologies. According to this model, stories take shape through a systematic structure in which stereotypical archetypal images appeal to universal archetypes. The model consists of three main stages—Departure, Initiation, and Return—each containing multiple phases. The hero's departure, subsequent adventure, rewards gained, and return collectively encompass the stages of maturation. This study problematizes how the universal cycle proposed in monomyth theory is reproduced and updated through *In July*, a modern road movie. Conducted through qualitative content analysis, the study is limited to the transformation stages of the film's main character, Daniel. Within the framework of the themes of road and

journey, the study reveals that the distance traveled is not merely a physical movement, but also a process through which the character undergoes an inner transformation and acquires a different identity. Although the hero embarks on an external journey throughout the film, the myth symbolizes an internal journey. Therefore, the character enters a process of spiritual development. In this respect, Daniel experiences a two-dimensional journey. Each stage of struggle encountered along the road supports his spiritual and personal transformation. The journey process is thus identified not merely as a stage of arrival, but as a process of identity construction. As a result, through the example of *In July*, the study demonstrates from an academic perspective that the road functions as a space of maturation corresponding to Campbell's hero myth.

Keywords: Joseph Campbell, Hero's Journey, *In July*

MEKÂN VE İKTİDAR İLİŞKİSİ: *BİNA* FİLMİNDE PANOPTİK DÜZENİN GÖSTERGEBİLİMSEL ANALİZİ

Öğr. Gör. Dr. Gamze DAMGACI

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Film Tasarımı ve Yönetimi Bölümü,
gamzedamgaci@hotmail.com, ORCID: 0000-0002-0599-1611

ÖZET

Sinema, mekânsal düzenleme ve görsel anlam üretimi aracılığıyla iktidar ilişkilerinin çözümlenmesine imkân tanıyan bir temsil alanı sunmaktadır. Michel Foucault'nun panoptikon kavramı, modern toplumlarda denetimin mekânsal düzen ve bilginin dolaşımı üzerinden işleyen bir iktidar biçimi olduğunu ortaya koyar. Bu çalışma, *Bina* (2019) filminde apartman mekânı, karakter konumlanmaları ve kitle iletişim araçları aracılığıyla kurulan denetim düzeninin panoptikon kavramı çerçevesinde hangi görsel göstergeler aracılığıyla temsil edildiğini incelemeyi amaçlamaktadır. Bu doğrultuda araştırmanın temel sorusu, filmde gözetim ilişkilerinin mekânsal düzenlemeler, karakter konumlanmaları ve kitle iletişim araçları aracılığıyla nasıl temsil edildiğidir. Araştırmada yöntem olarak Roland Barthes'ın göstergebilimsel çözümleme yaklaşımı kullanılmıştır. Filmde yer alan mekânsal düzenlemeler, karakter konumlanmaları ve kitle iletişim araçları ile ilişkili görsel göstergeler analiz edilmiştir. Çalışma sonucunda apartman yapısının hiyerarşik yerleşim düzeni aracılığıyla panoptik bir mekânsal yapı oluşturduğu; karakter konumlanma biçimlerinin denetim ilişkilerini görünür kıldığı; radyo ve televizyon gibi kitle iletişim araçlarının ise bilginin tek merkezden dolaşıma girmesini sağlayarak denetim mekanizmasının sürekliliğine katkıda bulunduğu tespit edilmiştir. Filmde kitle iletişim araçlarıyla birlikte ortaya çıkan dönüşüm, iktidarın gündelik yaşama nüfuz eden bir yapı kazandığını göstermektedir. Bu çalışmanın, panoptikon kavramını mekân ve kitle iletişim araçlarının birlikte oluşturduğu bir denetim düzleminde ele alarak Türk sinemasında panoptik denetimin temsil biçimlerine ilişkin tartışmalara katkı sunacağı düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Panoptikon, Mekân, İktidar, Göstergebilim, Kitle İletişim Araçları

SPACE AND POWER RELATIONS: A SEMIOTIC ANALYSIS OF THE PANOPTIC ORDER IN THE FILM *BİNA*

ABSTRACT

Cinema provides a representational field that enables the analysis of power relations through spatial arrangements and the production of visual signification. Michel Foucault's concept of the panopticon reveals that, in modern societies, control operates as a form of power structured through spatial order and the circulation of information. This study aims to examine the visual signs through which the control order established through apartment space, character positioning, and mass media in the film *Bina* (2019) is represented within the framework of the concept of panopticon. Accordingly, the main research question of this study is how surveillance relations are represented in the film through spatial arrangements, character positioning, and mass media. Roland Barthes' semiotic analysis approach was employed. Visual signs related to spatial arrangements, character positioning, and mass media in films were analyzed. The findings indicate that the apartment structure forms a panoptic spatial configuration through its hierarchical layout; character positioning makes control relations visible; and mass media such as radio and television contribute to the continuity of the control mechanism by enabling the circulation of information from a single center. The

transformation that emerges with mass media in the film demonstrates that power acquires a form that penetrates everyday life. This study is expected to contribute to discussions on the representation of panoptic control in Turkish cinema by addressing the concept of panopticon within a plane of control constituted jointly by space and mass media.

Keywords: Panopticon, Space, Power, Semiotics, Mass Media

VİCDANIN SESSİZLİĞİ: *SOPHIE'S CHOICE* (1982) FİLMİNDE SUÇUN YENİDEN DÜŞÜNÜLMESİ

Doç. Dr. Gönül Cengiz

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Film Tasarımı ve Yönetimi Bölümü
gonulcengiz88@gmail.com, ORCID: [0000-0001-6685-5376](https://orcid.org/0000-0001-6685-5376)

ÖZET

Bu çalışma, suçluluk duygusunun ürettiği sessizlik, travma ve vicdanın dönüşümü temaları bağlamında *Sophie's Choice* (Alan J. Pakula, 1982), filmini karakter merkezli bir sinemasal anlatı çözümlemesiyle incelemeyi amaçlamaktadır. Film, suçun yalnızca eylemle değil, seçimin kendisiyle de kurulabileceğini; cezanın ise dışsal bir yaptırımdan ziyade içsel bir vicdan mantığıyla işlediğini gösterir. Çalışmanın kuramsal çerçevesini Kimberle Crenshaw tarafından kavramsallaştırılan kesişimsellik (intersectionality) yaklaşımı oluşturmaktadır. Bu yaklaşım, öznenin maruz kaldığı baskı ve kırılğanlıkların tek bir kimlik üzerinden değil, birbiriyle kesişen çoklu toplumsal, kültürel ve siyasal yapılar aracılığıyla şekillendiğini ortaya koyar. Bu noktada Sophie karakteri, etnik kimliği, kadınlığı, anneliği, sınıfsal konumu, göçmenliği ve travmatik geçmişi arasındaki kesişim içinde değerlendirilmektedir. Zorunlu seçimin ahlaki bunalımı, Sophie'nin travmasını süreklileştirmekte ve kalıcı bir vicdani yaraya dönüştürmektedir. *Sophie's Choice* filminde karakterin sınırlarının zorlayıcı iktidar koşulları altında nasıl çözüldüğü açıkça ortaya konur. Butler'ın işaret ettiği gibi, öznenin fail olma kapasitesi aşırı zorlamayla askıya alınırken; Arendt'in perspektifinde bu durum, düşünme ve yargılama imkânını ortadan kaldıran totaliter düzeneklerin bir sonucu olarak belirir. Caruth'un travma kuramı ise bu etik çöküşün özne üzerinde sonradan, tekrarlar aracılığıyla işleyen süregelen bir yaraya dönüştüğünü gösterir. Böylece film, suç ve suçluluğu yalnızca bireysel eylemle sınırlı olmayan, tarihsel, politik ve travmatik bağlamlar içinde yeniden kurulan etik kategoriler üzerinden düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Suç, Etik, Sophie's Choice, Kesişimsellik, Travma

THE SILENCE OF CONSCIENCE: RECONSIDERING CRIME IN *SOPHIE'S CHOICE* (1982)

ABSTRACT

This study aims to examine the film *Sophie's Choice* (Alan J. Pakula, 1982) through a character-centered cinematic narrative analysis within the context of the themes of silence produced by guilt, trauma, and the transformation of conscience. The film demonstrates that crime may be constituted not only through action but also through the act of choice itself, while punishment operates not as an external sanction but through an internal logic of conscience. The theoretical framework of the study is based on the concept of intersectionality developed by Kimberlé Crenshaw. This approach reveals that the forms of oppression and vulnerability experienced by the subject are shaped not through a single identity, but through multiple intersecting social, cultural, and political structures. In this regard, the character of Sophie is evaluated through the intersection of her ethnic identity, womanhood, motherhood, class position, immigrant status, and traumatic past. The moral dilemma of forced choice perpetuates Sophie's trauma and transforms it into a permanent wound of conscience. In *Sophie's Choice*, the dissolution of the character's boundaries under coercive conditions of power is explicitly portrayed. As Judith Butler suggests, the subject's capacity for agency is suspended under extreme coercion; from Hannah Arendt's perspective, this situation emerges as a consequence of totalitarian mechanisms that eliminate the

possibility of thinking and judgment. Cathy Caruth's trauma theory further demonstrates that this ethical collapse turns into a persistent wound operating through repetitions and belated effects upon the subject. Thus, the film invites reconsideration of crime and guilt not merely as matters of individual action, but as ethical categories reconstructed within historical, political, and traumatic contexts.

Keywords: Crime, Ethics, *Sophie's Choice*, Intersectionality, Trauma

“AÇLIK” VE “KIZ KARDEŞLER” FİLMLERİNDE BESLEME KARAKTERLERİNİN İNŞASI

Öğr. Gör. Dr. Mehpere YAĞLICI
Erciyes Üniversitesi, Güzel Sanatlar Bölümü
myaglici@erciyes.edu.tr

ÖZET

Besleme, geleneksel toplumlarda ekonomik yetersizlik yaşayan ailelerin, çoğunlukla kız çocuklarını varlıklı ailelerin yanına evlatlık olarak vererek onların bakım, koruma ve aynı zamanda emek ilişkisi içinde yaşamalarını içeren bir toplumsal pratiktir. Bu olgu, çocuk işçiliği, kadın emeği, emek sömürüsü, cinsel taciz gibi çok katmanlı sorunlarla doğrudan ilişkilidir. Bu çalışma, Türk sineması alan yazınında sıklıkla yer alan ancak akademik olarak sınırlı biçimde ele alınan “besleme” olgusunu, kadın ve çocuk ekseninde inceleyerek literatüre katkı sağlaması nedeniyle önem arz etmektedir. “Açlık” ve “Kız Kardeşler” Filmlerinde Besleme Karakterlerinin İnşası isimli çalışmada Türk sinemasında besleme çocuk/kadın karakterlerin, Yeşilçam dönemi ile 2010 sonrası Yeni Türk Sineması bağlamında nasıl temsil edildiğini ve inşa edildiğini ortaya koymayı amaçlamaktadır. Bu bağlamda, Bilge Olgaç’ın “Açlık” filmi ile Emin Alper’in “Kız Kardeşler” filmleri nitel araştırma yöntemlerinden Norman Fairclough’un eleştirel söylem analizi kullanılarak incelenmiştir. Analiz sonucunda, her iki filmde de besleme karakterlerin aile içinde “evlat” statüsünden ziyade “emek gücü” olarak konumlandırıldığı ortaya konulmuştur. Ayrıca analizde bu karakterlerin maruz kaldığı ekonomik, sosyal ve cinsel sömürünün, toplumsal normlar çerçevesinde meşrulaştırıldığı ve normalleştirildiği görülmüştür. Analiz sonucu elde edilen bulgulara bakıldığında, farklı dönemlere ait bu iki filmde de evin erkeğinin tacizinden korunmak için gönüllü veya evin hanımının yerini alma niyeti sonucu zorunlu olarak besleme kadın karakterin evden uzaklaştırıldığı/uzaklaştırıldığı gözlemlenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Türk Sineması, Kadın, Çocuk ve Besleme

THE CONSTRUCTION OF “FOSTERED GIRL” CHARACTERS IN THE FILMS AÇLIK AND A TALE OF THREE SISTERS

ABSTRACT

“Besleme” (fostered girl) is a social practice in traditional societies in which economically disadvantaged families place, most often, their daughters with wealthy families as adopted children, where they live within relationships of care, protection, and labor. This phenomenon is directly associated with multilayered issues such as child labor, women’s labor, labor exploitation, and sexual harassment. This study is significant in that it contributes to the literature by examining the phenomenon of the “besleme,” which frequently appears in Turkish cinema literature but has been addressed only in a limited academic context, through the axis of women and children. The study titled The Construction of “Besleme” Characters in the Films Açlık and A Tale of Three Sisters aims to reveal how fostered child/woman characters are represented and constructed in Turkish cinema within the contexts of the Yeşilçam era and post-2010 New Turkish Cinema. In this regard, Bilge Olgaç’s Açlık and Emin Alper’s A Tale of Three Sisters were analyzed through Norman Fairclough’s method of critical discourse analysis, one of the qualitative research methods. The findings demonstrate that in both films, fostered characters are positioned within the family not as “children” but rather as “labor power.” Furthermore, the analysis reveals that the economic, social, and

sexual exploitation experienced by these characters is legitimized and normalized within the framework of social norms. The findings also indicate that, despite belonging to different periods, both films portray fostered female characters as either voluntarily leaving or being forced to leave the household in order to protect themselves from the harassment of the male head of the house or due to suspicions that they intend to replace the mistress of the house.

Keywords: Turkish Cinema, Women, Children, Fostered Girl

POPÜLER KÜLTÜRÜN SÜREKLİLİĞİ VE NOSTALJİ: HANNAH MONTANA 20. YIL BELGESELİ ÜZERİNE BİR İNCELEME

Zeynep ÖZTÜRK TOPAL

Gaziantep Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Film Tasarımı Ana Sanat Dalı Yüksek Lisans Öğrencisi, zeynepundomiel@gmail.com

ÖZET

Zaman, yalnızca düz çizgisel ilerleyen bir olgu olmaktan ziyade kimi anlarda dönüp geçmişin izlerini şimdiye taşıyan bir hafıza mekânıdır. Popüler kültür ise geçmişin izlerini sürerek ürettiği kültür ürünlerini yeniden hatırlatan, dönüştüren ve yeniden anlatan karmaşık bir anlatılar yumağıdır. Bu bağlamda, 2000’li yılların popüler Disney gençlik draması Hannah Montana, yalnızca geçmişte kalmış bir fenomen olmaktan ziyade günümüzde de nostalji aracılığıyla yeniden üretilen bir temsil alanıdır. Bu noktada çalışmanın temel amacı, ikonik bir figür olan Hannah Montana’nın 20. yıl belgeselini merkeze alarak, nostaljinin bu anlatılar içindeki rolünü ve popüler kültürün sürekliliğini nasıl mümkün kıldığını incelemektir. Çalışmanın öznesi olan “Hannah Montana 20th Anniversary Special” belgeseli, geçmişin temsili olarak nostaljiyi salt bir özlem duygusuyla değil de imgeler ve hatırlatma öğeleriyle örülmüş stratejik bir anlatı formu olarak sunmaktadır. Araştırmada ayrıca, 2000’lerin çocuk yıldızı Miley Cyrus’un yetişkin sanatçı kimliğine geçişinin belgesel anlatısı içinde nasıl yeniden çerçevelendiği de irdelenmektedir. Bu çalışmada, belgeselin hafıza ve duygu rejimini incelemek için söylem, anlatı ve görsel-işitsel analiz teknikleri kullanılmıştır. Elde edilen bulgular, belgeselin nostaljiyi duygusal ve estetik unsurlar aracılığıyla kurarak izleyiciyle güçlü bir bağ oluşturduğunu ve popüler kültür içindeki sürekliliğini başarıyla yeniden ürettiğini göstermektedir. Böylelikle belgesel geçmişin pasif bir yansıması olmaktan ziyade, onun yeniden hatırlandığı, yeniden anlamlandırıldığı ve popüler kültür içinde yaşamaya devam ettiği dinamik bir eşik olarak okunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Popüler Kültür, Nostalji, Belgesel Film, Yıldız Kimliği, Hannah Montana

NOSTALGIA AND THE REPRODUCTION OF POPULAR CULTURE: THE CASE OF THE HANNAH MONTANA 20TH ANNIVERSARY DOCUMENTARY

ABSTRACT

Time is not merely a linear progression but rather a site of memory that occasionally turns back to carry traces of the past into the present. Popular culture, in turn, functions as a complex nexus of narratives that recalls, transforms, and retells cultural products by tracing the remnants of the past. In this context, the popular 2000s Disney teen drama Hannah Montana is not merely a phenomenon relegated to the past; it is a space of representation reproduced today through nostalgia. Therefore, the primary aim of this study is to examine the role of nostalgia within these narratives and how it enables the continuity of popular culture, focusing on the 20th-anniversary documentary of the iconic figure, Hannah Montana. As the subject of this study, the documentary “Hannah Montana 20th Anniversary Special” presents nostalgia as a representation of the past not merely as a sense of longing, but as a strategic narrative form woven with images and mnemonic elements. Furthermore, the research explores how the transition of the 2000s child star Miley Cyrus into her adult artist identity is reframed within the documentary’s narrative. To examine the memory and affective regime established by the documentary, this study employs discourse, narrative, and audiovisual analysis techniques. The findings indicate that the documentary establishes a strong

connection with the audience by constructing nostalgia through emotional and aesthetic elements, thereby successfully reproducing its continuity within popular culture. Consequently, the documentary is read not as a passive reflection of the past, but as a dynamic threshold where the past is recollected, re-signified, and continues to thrive within popular culture.

Keywords: Popular Culture, Nostalgia, Documentary Film, Star Identity, Hannah Montana

DOĞA, KADIN VE TAHAKKÜM: *MORTAL ENGINES*'A EKOFEİMİNİST BİR BAKIŞ

Dilan DİLBER TAŞKIRAN

Gaziantep Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Film Tasarımı Ana Sanat Dalı Yüksek Lisans Öğrencisi, dilandilbertaskiran@gmail.com, ORCID: 0009-0007-8607-2900

ÖZET

Tarih boyu birçok hikâye, mit ve anlatıda yan yana konumlandırılan kimi zaman ise özdeşleştirilen “doğa” ve “kadın” sistemin eril gücü tarafından tahakküm altına alınmaktadır. İlk kez 1974 yılında feminist yazar Françoise d'Eaubonne tarafından ortaya atılan “ekofeminizm” kavramı ile ekoloji sorunları ve feminizm mücadelesi aynı zeminde buluşturularak mağduriyet ve kurtuluş mümkünlüğü tartışılmaktadır. Kadının toplum içinde yaşadığı sömürü ile doğanın tahribat ve tüketimini mesûl kıldığı eril tahakkümden kurtuluşun ise ikisinden birinin kurtuluş mücadelesinin mümkünlüğünde aramaktadır. Bu tahakküm ilişkisinin anlatımı, kamera aracılığı ile sinemada da kendisine yer bulmaktadır. Özellikle bilim kurgu film türleri ve distopik anlatılar insanın doğa ile kurduğu kimi zaman da yıktığı ilişkiyi mercek altına almaktadır. Yönetmenliğini Christian Rivers'in üstlendiği 2018 yapımı *Mortal Engines* filmi kurduğu anlatı ve sinematografi aracılığı ile d'Eaubonne'nün “ekofeminizm” kavramına yakın bir zemin sunmaktadır. Bu bağlamda ilgili çalışmada “*Mortal Engines*” filmi betimsel analiz yöntemi ile doğa, kadın ve tahakküm ilişkilerini irdelemeye olanak sağlayan bir anlatı alanı sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sinema, Feminizm, Ekofeminizm, Tahakküm İlişkileri, *Mortal Engines*

NATURE, WOMAN, AND DOMINATION: AN ECOFEMINIST PERSPECTIVE ON *MORTAL ENGINES*

ABSTRACT

Throughout history, in many stories, myths, and narratives, “nature” and “woman,” sometimes positioned side by side and at other times identified with one another, have been subjected to domination by the system of patriarchal power. First introduced in 1974 by feminist writer Françoise d'Eaubonne, the concept of “ecofeminism” brings together ecological issues and feminist struggle on the same ground, discussing the possibilities of both victimization and liberation. It argues that the oppression experienced by women in society and the destruction and exploitation of nature stem from the same patriarchal domination, and that liberation of one is possible through the liberation struggle of both. This representation of domination also finds its place in cinema through the camera. In particular, science fiction films and dystopian narratives examine humanity's relationship with nature, sometimes constructive and often destructive. The 2018 film *Mortal Engines*, directed by Christian Rivers, through its narrative and cinematography, provides a framework closely aligned with d'Eaubonne's concept of “ecofeminism.” In this context, the study employs descriptive analysis to examine the film *Mortal Engines* as a narrative space that enables the exploration of the relationships between nature, woman, and domination.

Keywords: Cinema, Feminism, Ecofeminism, Relations of Domination, *Mortal Engines*

ÜSTKURMACA ANLATI BAĞLAMINDA “*JOHN MALKOVICH OLMAK*” (1999) FİLMİNE DAİR METİNSEL ANALİZ

Muhammet Berat DEMİR

Gaziantep Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Film Tasarımı Ana Sanat Dalı Yüksek
Lisans Öğrencisi, beratshakur8@gmail.com, ORCID: 0009-0000-6750-5677

ÖZET

Üstkurmaca anlatılar, postmodern anlatılardan sonra ortaya çıkması ile beraberinde bir gelişme sağlayarak yazarın yazdığı eserin gerçek dünya ve kurmaca dünya arasındaki bağlantılara yer vermeye çalışmaktadır. Gerçeğe dair bir kanıtı olmayan anlatıları, kurmaca bir anlatı yoluyla yer vererek gerçeklik anlatılara kurmaca eklenerek anlatım yapısını değiştirmektedir. Üstkurmaca anlatı bu gelişmeler çerçevesinde filmlerde nasıl bir etkisi olduğu yönünde incelenerek sinematografi anlatı içerisinde kameranın ve karakterlerin anlatı üzerinden sunmaktadır. Üstkurmaca sinemalarda, senaristin yazdığı senaryosunda gerçek dünyada olan senarist, oyuncu, yönetmen, film ekipleri dahil olmak üzere kendi sinemasına anlatıya yer vererek yeni bir anlatı dili katmanı oluşturmalarını sağlamaktadır. Yönetmen gerçek ve kurmaca dünya arasında dönen çatışma unsuru yaratarak seyirciye yalancı belgesel hissini oluşturmaya amaçlamaktadır. Bu çalışmada, üstkurmaca anlatı ve üstkurmaca sinemasına dair kavramsal çerçeve yönünden ele alınarak özellikle üstkurmaca sinemalarda işlenen film sahnelerinde oyuncuların karakterler üzerinden nasıl bir anlatım sağlandığı incelenmektedir. Bu bağlamda üstkurmaca anlatı kavramsal çerçevesinde “*John Malkovich Olmak*” (1999) film sahneleri çeşitli görseller eklenerek anlatıya uygun bir şekilde sinemadaki işleyişine dair yaklaşım çerçevesinde metinsel bir yöntem ile analiz edilmektedir. Üstkurmaca anlatı içerisinde “*John Malkovich Olmak*” filminde ana karakterlerin gösterdiği eylemler ve davranışlar çerçevesinde üstkurmacaya yakın bir anlatım içerisinde incelenerek filmin sinematografik anlatımı uygun bir şekilde desteklenerek sahneler üzerinden üstkurmaca anlatıya bağlı bir şekilde ele alınmaya çalışılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Üstkurmaca anlatı, Sinematografi, üstkurmaca sinema

A TEXTUAL ANALYSIS OF BEING JOHN MALKOVICH (1999) IN THE CONTEXT OF METAFICTIONAL NARRATIVE

ABSTRACT

Metafictional narratives emerged following postmodern narratives and introduced a new development by attempting to establish connections between the real world and the fictional world within the author's work. By incorporating narratives that lack direct evidence of reality into fictional storytelling, metafiction transforms the structure of narration through the integration of fiction into representations of reality. Within this framework, metafictional narrative is examined in terms of its effects on cinema, particularly through the ways cinematography presents the camera and characters within the narrative structure.

In metafictional cinema, the screenwriter creates an additional narrative layer by incorporating elements of their own cinematic world—including the screenwriter, actors, director, and film crew existing in the real world—into the fictional narrative. By constructing a conflict between reality and fiction, the director aims to create a mock-documentary sensation for the audience. This study addresses the conceptual framework of metafictional narrative and metafictional cinema, focusing particularly on how actors convey narrative meaning through characters in scenes shaped by metafictional cinema. In this context, scenes from *Being John Malkovich* (1999) are analyzed within the conceptual framework of

metafictional narrative through a textual analysis method, supported by various visual examples and evaluated in terms of their cinematic functioning. The study examines the actions and behaviors of the main characters in *Being John Malkovich* within a metafictional mode of narration and discusses how the film's cinematographic language supports metafictional storytelling through its scenes and narrative structure.

Keywords: Metafictional Narrative, Cinematography, Metafictional Cinema

TOPLUMSAL CİNSİYET BAĞLAMINDA YEŞİM USTAOĞLU'NUN ARAF FİLMİNDE AİLE VE KADIN TEMSİLİ

Hayrunnisa YÜCEL

Gaziantep Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Sanat ve Tasarım Ana Sanat Dalı Yüksek
Lisans Öğrencisi, yucel.hayrunnisa@gmail.com

ÖZET

Yeşim Ustaoğlu'nun *Araf* adlı filmi, taşra ile kent arasında konumlanan geçiş mekânları aracılığıyla bireylerin yaşadığı sıkışmışlık ve çıkışsızlık hâllerini görünür kılmaktadır. Bu çalışma, filmdeki aile yapısı ve kadın temsillerini toplumsal cinsiyet bağlamında incelemeyi amaçlamaktadır. Bu doğrultuda öncelikle aile kavramı ve kadınlık olgusu kuramsal bir çerçevede ele alınmış, ardından nitel film çözümlemesi yöntemiyle karakterler, mekân kullanımı, anlatı yapısı ve görsel dil unsurları analiz edilmiştir. Ayrıca filmdeki ilişkiler ağı ve karakterler arası güç dinamikleri de değerlendirilmiştir. Zehra karakteri üzerinden kadının özgürlük arayışı; toplumsal cinsiyet normları, aile baskısı ve ataerkil değerler çerçevesinde değerlendirilmiştir. Zehra'nın içinde bulunduğu mekânsal ve toplumsal sıkışmışlık, onun özneleşme sürecini kesintiye uğratan temel bir unsur olarak öne çıkmaktadır. Derya ve Mahur karakterleri ise Zehra'nın kimlik ve özgürlük arayışını farklı yönlerde etkileyen, ona alternatif yaşam ihtimalleri sunan karşıt figürler olarak incelenmiştir. Filmde ayrıca kadın bedeninin ve cinselliğinin toplumsal denetim mekanizmaları tarafından nasıl kuşatıldığı, özellikle hamilelik olgusu üzerinden tartışılmıştır. Bu bağlamda beden, yalnızca bireysel bir varlık alanı değil, aynı zamanda toplumsal normların yeniden üretildiği ideolojik bir denetim alanı olarak karşımıza çıkmaktadır. Sonuç olarak değerlendirildiğinde *Araf*, aile ve kadın kavramlarını birbirini karşılıklı olarak belirleyen yapılar olarak sunmakta ve kadın karakterlerin özgürlük arayışlarının neden kalıcı bir dönüşüme evrilemediğini toplumsal, kültürel ve mekânsal bağlamlar içinde çok katmanlı bir biçimde görünür kılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: *Araf*, Yeşim Ustaoğlu, Türk sineması, aile, kadın, toplumsal cinsiyet

THE REPRESENTATION OF FAMILY AND WOMEN IN YEŞİM USTAOĞLU'S ARAF IN THE CONTEXT OF GENDER

ABSTRACT

Yeşim Ustaoğlu's film *Araf* renders visible the feelings of entrapment and hopelessness experienced by individuals through transitional spaces situated between the countryside and the city. This study aims to examine the representations of family structure and women in the film within the context of gender. In this regard, the concepts of family and womanhood are first discussed within a theoretical framework, followed by an analysis of characters, spatial use, narrative structure, and visual language through the method of qualitative film analysis. In addition, the network of relationships and power dynamics among the characters are evaluated. Through the character of Zehra, women's search for freedom is examined within the framework of gender norms, family pressure, and patriarchal values. The spatial and social entrapment experienced by Zehra emerges as a fundamental factor interrupting her process of subjectification. The characters Derya and Mahur, on the other hand, are analyzed as contrasting figures who influence Zehra's search for identity and freedom in different ways and offer her alternative possibilities of life. The film also discusses how the female body and sexuality are surrounded by mechanisms of social control, particularly through the phenomenon of pregnancy. In this context, the body appears not only as an individual sphere of existence but also as an ideological domain in which social norms are reproduced. In

conclusion, Araf presents the concepts of family and woman as mutually constitutive structures and multilayeredly reveals, within social, cultural, and spatial contexts, why the female characters' search for freedom cannot evolve into a permanent transformation.

Keywords: Araf, Yeşim Ustaoglu, Turkish Cinema, Family, Woman, Gender

TÜRK SİNEMASINDA OTEL MEKÂNI: ANAYURT OTELİ (1987) FİLMİNİN İÇ MİMARİ KURGUSU VE MEKÂNSAL ANALİZİ

Duygu Şaşmaz

Gaziantep Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Sanat ve Tasarım Ana Sanat Dalı Yüksek Lisans Öğrencisi, duygusasmaz97@gmail.com

ÖZET

Bu çalışma, Türk sinemasında otel mekânının anlatı içerisindeki rolünü Yusuf Atılgan'ın aynı adlı romanından uyarlanan, Ömer Kavur'un yönettiği Anayurt Otel (1987) filmi üzerinden incelemeyi amaçlamaktadır. Araştırma kapsamında mekân kavramı, yalnızca fiziksel bir çevre olarak değil, karakterin psikolojik durumu ve anlatının kuruluşu ile ilişkili dinamik bir yapı olarak ele alınmaktadır. Bu doğrultuda çalışma, nitel bir araştırma yöntemi olan tematik analiz yaklaşımı temel alınarak yürütülmüştür. Film anlatısı; mekânsal düzenlemeler, karakter–mekân etkileşimi ve tekrar eden görsel örüntüler üzerinden çözümlenmiştir. Analiz bulguları, otel mekânının filmde pasif bir arka plan olmanın ötesine geçtiğini ve anlatının kurulmasında etkin bir rol üstlendiğini göstermektedir. Bu bağlamda, lobi ve resepsiyon, koridorlar ve odalar, tavan arası ile 9 numaralı oda temel inceleme birimleri olarak belirlenmiştir. Mekânın anlatı boyunca geçirdiği dönüşüm, bu birimler aracılığıyla değerlendirilmiştir. Lobi ve resepsiyon alanı, başlangıçta yarı kamusal bir eşik niteliği taşıırken, anlatı ilerledikçe denetim, rutin ve bekleyiş mekânlarına dönüşmektedir. Koridorlar ve odaların, mahremiyet işlevini yitirerek karakterin bastırılmış arzularını görünür kılan alanlar haline geldiği gözlemlenmektedir. 1 numaralı odanın, saplantılı bir bellek mekânı olarak öne çıktığı düşünülmektedir. Tavan arasının, geçmiş ve bilinçdışıyla yüzleşme alanı olarak kurgulandığı varsayılmaktadır. 9 numaralı odanın ise anonim ve kimliksiz bir yok oluş mekânını temsil ettiği yorumunu yapmak yanlış olmayacaktır. Sonuç olarak, filmde mekânın, anlatının kurucu bileşenlerinden biri olduğu yorumunu yapmak mümkündür. Otel mekânı, geçicilik, yalnızlık ve aidiyetsizlik duygularını mekânsal düzlemde üretmektedir. Bu çerçevede çalışma, mekânın sinemasal anlatı içerisinde yalnızca bir dekor ögesi olmak dışında, anlam üretiminde belirleyici bir bileşen olarak işlev gördüğünü ortaya koymayı hedeflemektedir.

HOTEL SPACE IN TURKISH CINEMA: THE INTERIOR ARCHITECTURAL FICTION AND SPATIAL ANALYSIS OF MOTHERLAND HOTEL (1987)

ABSTRACT

This study aims to examine the role of hotel space within cinematic narrative through Motherland Hotel (Anayurt Otel, 1987), directed by Ömer Kavur and adapted from Yusuf Atılgan's novel of the same name. Within the scope of the research, the concept of space is approached not merely as a physical environment, but as a dynamic structure related to the psychological state of the character and the construction of the narrative. In this regard, the study is conducted based on the thematic analysis approach, which is a qualitative research method. The film narrative is analyzed through spatial arrangements, character–space interaction, and recurring visual patterns. The findings reveal that the hotel space functions beyond being a passive background and assumes an active role in the construction of the narrative. In this context, the lobby and reception area, corridors and rooms, the attic, and Room No. 9 are identified as the primary units of analysis. The transformation of space throughout the narrative is evaluated through these units. The lobby and reception area initially function as a semi-public threshold; however, as the narrative progresses, they transform into spaces of control, routine, and waiting. Corridors and rooms are observed to lose their function of privacy and become spaces that render the character's repressed desires

visible. Room No. 1 is interpreted as a site of obsessive memory. The attic is constructed as a space of confrontation with the past and the unconscious. Room No. 9, on the other hand, may be interpreted as representing an anonymous and identityless space of disappearance. As a result, it is possible to argue that space constitutes one of the foundational components of the narrative in the film. The hotel space produces feelings of transience, loneliness, and rootlessness on a spatial level. In this respect, the study aims to demonstrate that space functions not merely as a decorative element within cinematic narrative, but as a determining component in the production of meaning.

Keywords: Turkish Cinema, Hotel Space, Motherland Hotel, Spatial Analysis, Interior Architecture

PROGRAM AKIŞI

P r o g r a m A k ı ı

July
17

8 Nisan 2026 | Çarşamba

Yer: GAÜN Kütüphane – Cep Sineması

• 10.00 – 10.15 | **Açılış Konuşmaları**

• 10.15 – 11.00 | **Konuşmacı**

Prof. Dr. Devrim Özkan

"Zamanı İşleyen Bir Modern Sanat Olarak Sinema ve Geleceği"

• 11.00 – 11.15 | **Kahve Arası**

• 11.15 – 12.00 | **Davetli Konuşmacı**

Asım Mihçioğlu

Gaziantep'te Sinema Tarihi Üzerine

• 12.00 – 13.00 | **Öğle Arası**

• 13.00 – 13.30 | **Panel: Film Festivalleri Üzerine**

• **Doç. Dr. M. Özer Özkantar**

Bağımsız Sinemanın Küresel Dinamikleri: Sundance, Rotterdam ve Busan Film Festivalleri Üzerine Karşılaştırmalı Bir İnceleme

• **Doç. Dr. Erdinç Yılmaz**

2026 Berlin Film Festivali'nde Politik Söylemin Kurulumu Üzerine Bir Analiz

• 13.30 – 14.30 | **Sempozyum Sunumları**

• **Prof. Dr. Nazan Avcıoğlu Kalebek ve Ayşe Berivan Kaynarcan**

(The Handmaid's Tale Dizisindeki Kıyafetlerin Göstergebilimsel Analizi)

• **Dr. Öğr. Üyesi Arife Hümeysra Hüsmen**

(Neo-Noir Örneği Olarak Emin Alper'in Kurak Günler (2022) Filmi)

• **Aslıhan Çoban**

(2000 Sonrası Amerikan Korku Sinemasında Steril Mekânlar: Hastaneler, Laboratuvarlar ve Modern Bilimin Tekinsizliği Bağlamında The Autopsy of Jane Doe ve The Lazarus Effect Filmleri Üzerine Bir İnceleme)

• 14.30 – 14.45 | **Kahve Arası**

• 14.45 – 17.00 | **Kısa Film Gösterimleri**



Program Akışı



9 Nisan 2026 | Perşembe

Yer: Gaziantep Panorama 25 Aralık Müzesi

• 10.00 – 11.00 | **Davetli Konuşmacı**

Prof. Dr. Serdar Öztürk

"Film İzleme Deneyimini Etik Felsefe Açısından Sorgulamak"

• 11.15 – 12.00 | **Sempozyum Sunumları**

o **Öğr. Gör. Dr. Menekşe Meriç Avşar**

(Temmuz'da Filminde Yolun Bir Erginlenme Mekânı Olarak İnşası)

o **Öğr. Gör. Dr. Gamze Damgacı**

(Mekân ve İktidar İlişkisi: Bina Filminde Panoptik Düzenin Göstergebilimsel Analizi)

o **Doç. Dr. Gönül Cengiz**

(Vicdanın Sessizliği: Sophie's Choice Filminde Suçun Yeniden Düşünülmesi)

• 12.00 – 13.00 | **Öğle Arası**

• **13.00 – 15.00 | Film Gösterimi ve Söyleşi**

o *"Tavşan İmparatorluğu" Film Gösterimi*

o **Seyfettin Tokmak ile Yönetmen Söyleşi**

(Moderatör: Doç. Dr. Gönül Cengiz)



Program Akışı

July
17

10 Nisan 2026 | Cuma

Yer: GAÜN Kütüphane – Cep Sineması

- 10.00 – 12.00 | **TRT Profesyonelleri ile Çalıştay ve Söyleşi**
- 12.00 – 13.00 | **Öğle Arası**

- 13.00 – 15.00 | **Sempozyum Sunumları**

o **Öğr. Gör. Dr. Mehpare Yağlıcı**

(*"AÇLIK" VE "KIZ KARDEŞLER" FİMLERİNDE BESLEME KARAKTERLERİNİN İNŞASI*)

o **Zeynep Öztürk Topal**

(*Popüler Kültürün Sürekliliği ve Nostalji: Hannah Montana 20. Yıl Belgeseli Üzerine Bir İnceleme*)

o **Dilan Dilber Taşkıran**

(*DÖNGÜ: HAMNET'TEKİ (2026) DOĞA, KADIN VE YAS İLİŞKİSİNE EKOFEMİNİST BİR BAKIŞ*)

o **Muhammed Berat Demir**

(*Üstkurmaca Anlatı Bağlamında "John Malkovich Olmak" (1999) Filmine Dair Bir Metinsel Analiz*)

o **Hayrunnisa Yücel**

(*Toplumsal Cinsiyet Bağlamında Yeşim Ustaoglu'nun Araf Filminde Aile ve Kadın Temsili*)

o **Duygu Şaşmaz**

(*Türk Sinemasında Otel Mekânı: Anayurt Oteli (1987) Filminin İç Mimari Kurgusu ve Mekânsal Analizi*)

- 15.00 – 15.15 | **Kahve Arası**
- 15.30 – 17.00 | **Kısa Film Gösterimleri**

July
17

11 Nisan 2026 | Cuma

- **Gezi Programı**

